

ПЪТЯТ НАГОРЕ

Глен Купман

Пътят нагоре

Глен Купман

www.maranathamedia.bg

Това свидетелство е в памет на моите родители, които обичаха и винаги искаха най-доброто за своя син.

юни 2020 г.

ВЪВЕДЕНИЕ

Прочетох в Уикипедия, че през 1948 г. няколко събития и открития са били от особен интерес за тогавашното население от около 2,4 милиарда души. Основните новини включват първото продадено Порше, технологичният напредък като устройства за съхранение с произволен достъп, дългосвирещи винилови плочи, велкро и транзисторно радио, началото на апартейда в Южна Африка и обявяването на Израел за независима държава.

Въпреки факта, че раждането ми през същата година не се споменава, сега смятам живота си, около 70 години по-късно, за такъв, към който моят Създател е имал особен интерес! Не брои ли Той космите на всяка глава, включително и на моята (Матей 10:30)? Не ме ли смята за толкова ценен, че да бъде готов да принесе Своя единороден Син, за да имам вечен живот (Йоан 3:16)? Не МЕ ли е възлюбил с вечна любов (Еремия 31:3)?

За съжаление и за мой срам, много от тези 70 години бяха нужни, за да си отговоря положително на горните въпроси. Моята история съдържа много тъмнина, но аз признавам и публично заявявам, че Бог определено ме е призовал „от тъмнината в Неговата чудна светлина“. Бих искал да „покажа Неговите хваления“, като споделям това кратко свидетелство и се моля то да бъде насърчително за вас.

Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ придобит; за да възвестява похвалите на Онзи, който ви е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина. — 1 Петър 2:9

Аз съм Господ твоят Бог, който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. —

НАЧАЛНИ ГОДИНИ

Две години след раждането ми баща ми, майка ми и аз емигрирахме от Южна Африка в Аделаида, Южна Австралия. И баща ми, и аз сме родени в Йоханесбург, докато майка ми беше италианска военна булка (баща ми я беше срещнал, когато се намираше в Италия през Втората световна война). Апартейдът беше в разгара си и личната безопасност беше застрашена, така че имаше смисъл той да реши да създадем ново бъдеще за себе си някъде другаде.

Преди да пристигнем в Южна Австралия през 1950 г., татко ни беше осигурил дом, в който да живеем (макар и азбестов с 4 стаи на четвърт акър на около 30 километра от Аделаида) и работа. Той беше чертожник на проучвания и успя да задържи тази работа в Електрическият тръст на Южна Австралия през цялата си трудова кариера.

Имахме само основите на живота, но си спомням, че бяхме щастливи. Още помня разносвача на лед (нямахме хладилник). Мама с нейната дъска за пране (нямахме пералня) и как се редувахме да се измием в една вана. Но ние бяхме щастливи. Мама и татко бяха добри хора според светските стандарти. Те скоро откриха малка конгрешанска църква и ние ходихме на богослужение там като семейство всяка неделя. Винаги изказвахме благодарност на масата за вечеря, но си спомням, че татко ми даваше малка чаша – не по-голяма от напръстник – бира на вечерята. За щастие това продължи само няколко години!

И така, най-ранните ми спомени бяха за нормален, щастлив живот. Бях харесван в училище и като цяло имах добри оценки. Обичах да тичам от училище до дома за обяд, да хапна набързо и след това да тичам обратно до училище. Това беше връхната точка на деня ми! Въпреки това, едва години по-късно осъзнах, че за мен беше ужасно стресиращо да представя на родителите си оценките си за края на годината. Толкова исках баща ми да бъде впечатлен от постиженията ми през годината.

Докато напредвах от година на година, ми стана ясно, че привидно без причина ще имам, както някои биха могли да опишат това разговорно, заслабване на мозъка. Понякога се представях доста слабо на тест. О, колко болезнено беше за мен да търпя връщането на контролните в низходящ ред според постигнатите резултати. Все чаках името ми да се спомене! По време на почивка или обяд намирах уединена част от игралното поле далеч от всички и си поплаквах. Чувствах се напълно сам. Как е възможно да бъдеш щастлив за един момент и след това съвсем внезапно и неочаквано да се почувстваш толкова самотен? Вярвах, че няма никой, който да знае или да разбира през какво психическо мъчение преминавах! За мен това беше нещо голямо, с което не се справях много добре. В тези моменти често ми се искаше земята просто да се отвори и да ме погълне! Всичко това терзаеше душата ми, защото знаех, че трябва по някакъв начин да обясня лошото си представяне на баща ми. Да чуя въздишка на разочарование от него или да видя израз на недоверие в лицето му беше изключително трудно за мен. *„Мили Боже, иска ми се да бях мъртъв!“*

Удивително е да се мисли за това как след около 7 го-

дини по-късно щях да крещя към Бог: „Мили Боже, спаси ме! Твърде млад съм, за да умра!!“

Веднъж месечно църковният пастор посещаваше дома ни за приятелски разговор и не се изискваше много наблюдателност да осъзнаеш, че той напуска дома ни точно в тези случаи. След няколко години на баща ми му омръзна. В крайна сметка той обяви, че за него е твърде скъпо да продължава да пълни чашата шери на пастора при всяко негово посещение. Скоро след това започнахме да посещаваме местната баптистка църква! И колко обичах техните „работливи пчели“, когато веднъж месечно като Църква помагахме на някого в общността, който преминава през трудности и се нуждае от помощ. Да, дори като много малък обичах „атмосферата“ на такива събирания.

Веселото сърце помага като лекарство, но съкрушеният дух изсушава костите. — Притчи 17:22

Преди да приключа разказа за този период от живота си, трябва да спомена за съседите ни. Баща ми с голямо удоволствие ми купи кученце малко след като пристигнахме в Австралия, но когато един ден съседите ни се оплакаха, че то често лае, татко неохотно и без много протести нареди кучето да бъде умъртвено. Въпреки че този епизод не ме засегна, започнах да забелязвам, че презрението на баща ми към съседите нараства и той изпитваше голямо удоволствие от това, че изпреварих сина им на спортния ден на нашето училище. Въпреки че със сина на съседката бяхме в едно училище, ние станахме „врагове“. Скъпата ми майка не можеше да разбере защо щипките ѝ за дрехи непрекъснато изчезваха; не знаеше, че синът ѝ ги изстрелва като снаряди над оградата на съседа с изстрелващо ус-

тройство, което би накарало Леонардо да Винчи да се гордее!

Не знаех, че през тези няколко кратки години от живота ми врагът на душите се беше погрижил да бъдат посетени семена, които скоро щяха да покълнат и да се проявят като тежка депресия и преживяване (много) близо до смъртта.....

Който презира ближния си, съгрешава, но който е милостив към бедния, е щастлив. — Йов 14:21

Децата на децата са короната на старците; и славата на децата са техните бащи. — Притчи 17:6

СЛЕДВАЩИТЕ МИ ГОДИНИ

Започнах гимназията Уилунга, на 30 минути с автобус от мястото, където живеехме. За мен беше болезнено очевидно, че академичните ми оценки веднага започнаха да се понижават. Преходът от началното училище беше доста голям скок за мен. Вече нямах много приятели и, което е странно, забелязах, че баща ми ставаше по-нетърпелив и по-малко любящ към мен заради неговото понижаване се академично представяне. Или поне така ми изглеждаше.

Имах обаче известно време навън, което ми харесваше. Върхът на всеки ден беше да тичам до вкъщи от автобусната спирка след училище, за да гледам Тримата марионетки на черно бял телевизор. Петнадесет минути за мен комично облекчение от необходимостта да изпълнявам и постигам. Ако мога да използвам

аналогия с бягане, бих казал, че началното училище се оприличава на сравнително приятен джогинг, разглеждане на пейзажа, наслаждаване на нови пътеки за изследване. От друга страна, гимназията за някои като мен може да се оприличи на спринт, след като нямаш достатъчно време за разтягане и загрявка! И ако към този микс се добави „треньор“ - моят горд баща, с хронометър в ръка, който крещи: „По-бързо, по-бързо!“ получавате самата рецепта за провал. Провалих се, по повече от един начин, но нека споделя за увереността си днес, че баща ми (и майка ми!) много ме обичаха. Никога не съм ходил без тях. В известен смисъл те се гордееха с мен, но тази любов никога не беше показвана по-добре, отколкото когато получавах добра оценка в училище или с упражненията си по пиано, или се отличавах в спорта. Всичко това може да е добре, но хладнокръвието на баща ми, когато не постигах успех, подсигури гибелта ми, което доведе до постепенното ми изпадане в депресия.

Ако се чувствах „самотен“ в гимназията Уилунга; то когато семейството ни се премести в предградие по-близо до Аделаида и аз постъпих в гимназията Ънли, станах още по-самотен. По някаква причина се оказах в най-долния клас и бързо заключих (простете ми), че моите учители също са в най-долния клас. Дори спортната екипировка беше най-ниска класа! Гимназията Ънли се хвалеше с най-големия брой отличници, завършващи всяка година, но администраторите никога не бяха твърде откровени за много, много ученици като мен, които преминаха с не много отличаващи се бележки. Не успях през 3^{та} година и след като я повторих, едва тогава постигнах 4В и 3С на финалните изпити. Да кажем, че баща ми не беше впечатлен. Но успях да завърша 4^{та} година. О, каква вълна на облекчение ме

заля!

Просто се чудя колко животи са били сериозно наранени (много завинаги) поради очакванията, поставени върху тях, да достигнат високи постижения, и нищо по-малко от високи постижения, в каквато и да е област. Звучи жестоко, но въпреки това е вярно, че понякога почти можех да чуя баща си да казва: „Това е моят любим син, с когото се гордея“. Това ставаше, когато свирех на пиано за гостите, когато вкарах над 50 точки на крикет, и в други подобни случаи. Самият той беше отличник в ръгби, бокс, крикет, тенис, каквото и да е. Но това, което гостите не успяваха да видят, беше резултатът когато се „представях“ зле. Татко се цупеше дни наред като някое дете. Тези настроения, разбира се, отравяха самия въздух, който дишаме в нашия дом. Тогава ставах мрачен, отделен правех всичко възможно, за да направя живота на баща ми още по-непоносим. Предполагам, че това е бил моят начин да се бунтувам. Пропусках храненето, въпреки че може би бях много гладен, знаейки, че това ще разстрои татко още повече. Колкото повече той се сърдеше, толкова повече щях да постя или да се лишавам от някаква „почерпка“ или дейност, за която майка ми знаеше, че обикновено ще ми хареса. В спокойни моменти просто се опитвах да предизвикам съчувствието на майка ми, но да бъде благословена, тя просто казваше неща като „Е, татко си е татко“. Тя оставаше винаги любяща, неосъждаща като съпруга и като майка! Мисля, че тя също ми казваше: „Продължавай да уважаваш баща си. Той може да има забавен начин да го показва, но наистина те обича!“

Трябва да съм бил на 16 или 17 години, когато бях поканен от приятел да отида на къмпинг през един

дълъг уикенд. Никога не бях лагерувал на палатка и затова се радвах на възможността. Освен това би означавало 3 дни далеч от дома. Идеята ми допадна.

Приятелят ми беше посещавал лагера преди, така че знаеше всички добри места за разглеждане и плуване, но не знаеше, че можех да плувам. Беше избрал уединено място на брега на река Мъри, само на метри от моста Бланчтаун, който минаваше над реката. Споменавам моста, защото той изигра централна роля в драмата, която скоро щеше да се разиграе.

Беше в неделя, точно след като хапнахме нещо, приятелят ми отправи предизвикателство към мен и момчетата са момчета, аз глупаво приех. Той ме предизвика да преплувам реката, широка около 60 метра, мислейки си, че не мога да плувам. Веднага измислих план; Ще плувам от единия пилон на моста до следващия, ще възстановя силата си и след това ще плувам до следващия и така нататък, докато прекося реката. Със сигурност можех да направя поне това, за да спася имиджа си.

Планът ми проработи чудесно, поне до средата на реката, когато разбрах, че пилонът на моста е покрит с много хлъзгав мъх. На този етап бях останал без дъх и за мой ужас не можах да намеря нищо, за което да се хвана. Забравете плуването в свободен стил, не можех дори да плувам „кучешката“ и опитите ми да се закрепя временно за бетонния пилон ставаха все по-неистови.

Бях в беда. Бързо настъпи паника. Потънах, но някак си успях да изплувам и да поема толкова въздух, колкото можех преди, вторият път да потъна още по-дълбоко. Водата беше калнокафява и едва виждах дневна светлина над себе си, но отново успях някак си да изляза на повърхността, отчаяно опитвайки се да се хва-

на за бетона, преди да потъна за трети път, този път толкова дълбоко, че загубих всякаква ориентация. Не знаех в каква посока е повърхността! Всичко беше калнокафяво. Дробовете ми се пръскаха. Бях на миг от удавянето. Тогава изрекох втората си молитва, точно обратното на първата ми молитва; *„Мили Боже, моля те спаси ме! Твърде съм млад, за да умра!“* Спомням си, че си помислих, или беше в молитвата ми: *„Това е нелепо! Само преди 10 минути обядвах, а сега умирам?“*

Господ, слава на името Му, чу и отговори на молитвата ми! Давех се, но ме обзе спокойствие, което надхвърля всяко разбиране. Превключих от режим на паника към плуване. Бях тотално изтощен и дробовете ми се пръскаха, но в същото време някак странно спокоен. Тогава *„целият ми живот мина пред очите ми“*, като щастливите моменти ми бяха припомнени в хронологичен ред. Как играем на крикет с баща ми в задния двор, как тичам към къщи от училище по обяд, за да изям сандвичите си със сирене, които майка ме беше направила, да ритам „фути“ с моя единствен добър приятел; всички тези моментни снимки се възпроизвеждаха една по една, почти на забавен каданс! Те бяха толкова истински и утешителни.

Следващото нещо, което разбрах, беше, че *„дойдох на себе си“* на брега на реката, изкашляйки вода. Моят приятел, свидетел на тази драма от изгодната точка на моста, беше видял, че съм в беда, когато изчезнах в мътните дълбини на реката за пословичния трети път, и така се втурнал надолу към брега на реката, може би с идеята да ме спаси по някакъв начин, само за да разбере там, че съм го победил! Как може да се обясни това?

По това време в реката имаше бързо течение, но то

не засягаше водата край брега. Бях почти мъртъв, не можех да плувам, но победих приятеля си на брега на реката! За мой срам никога повече не съм мислил за цялото това преживяване. Нито благодарих и възхвалих Бог, нито благодарих на моя ангел-пазител, на когото Той беше възложил да бди над мен, докато години по-късно започнах да се съмнявам в смисъла на живота.....

ТРИДЕСЕТТЕ МИ ГОДИНИ И СЛЕД ТОВА

Един ден, когато вечеряхме, татко каза: „Какво възнамеряваш да учиш в университета?“ Това ми дойде като огромен шок. Мислех, че съм завършил училище, учене и изпити. Мразех всичко. Но не, татко искаше да продължа обучението си и имах седмица да реша какво ще правя. Нямах ни най-малка идея какъв курс на обучение да следвам. Сякаш трябваше да стрелям на посоки!! Е, така се случи, че това беше по време на мисията на Аполо до Луната. Човекът отиваше на Луна-та. Трябва да призная, че цялата тема представляваше голям интерес. Как работи телеметрията? Как беше възможно да се комуникира с космическия модул? Как нещата могат да бъдат контролирани от инженерите на земята?

Така че се записах за бакалавърска степен по технологии на електронното инженерство. В края на 1^{та} година след явяване на изпити по 6 предмета, си спомням как преглеждах сутрешния вестник на масата за закуска в деня, когато бяха публикувани резултатите от изпита, и за мое голямо облекчение и радост установих, че съм издържал по 5 предмета и това означаваше, че автоматично се класирах за допълнителен изпит по предме-

та, по който не се бях справил. С писъци на възторг и сълзи от радост, проляни от майка ми, споделих това с татко, който току-що беше слязъл на закуска. Неговата реакция?... Спомням си ясно думите му... *„Не би ли било прекрасно да имам син, който получава кредити и отличия.“*

И така 3-годишният курс стана 5 години. Справих се с някои предмети и се провалих в други. В края на всяка година, когато мама и татко не бяха вкъщи, отнасях всичките си бележки и скъпи учебници, в пещта за изгаряне, която имахме в задния двор, и поставях „всичко на олтара“, страница по страница. Не мога да ви опиша чувството на облекчение, което това ми даваше!! Много мразех изпитите и затова успяването ми по даден предмет беше голяма работа за мен. Всъщност, след като в крайна сметка завърших, страдах от повтарящи се кошмари как имам 15 минути, после 10, после 5, за да завърша задача (която дори не бях започнал!) и как ако не я завършех навреме, щеце да ми бъде отказана диплома. След такава нощ пижамата ми беше пропита с пот. Отново какво облекчение ме обзе, когато най-накрая осъзнах, че всичко е просто ужасен кошмар и истината беше, че БЯХ завършил!

Преди да приключа тази глава от моята история, трябва да спомена един мой колега от университета, който доброволно ми помагаше от време на време със задачи, които трябваше да изпълнявам. Понякога отивах в къщата му и там срещах сестра му. Беше „любов“ от пръв поглед. Бях на около 22, а тя почти навършваше 17. И така започнахме да излизаме. Междувременно присъствах на интервю в кампуса с Департамента на Британската общност на флота и ми предложиха позиция като инженер от клас 1 в Канбера. Разбира се, това

получи одобрението на баща ми. Голям гъдел. Моят син, Инженерът! Но това, което не получи одобрение, беше съобщението за годеща ми с Бев и че ще отида в Канбера с нея. Мога само да кажа, че нещата се влошиха много. Нямах търпение да заредя своя VW Beetle и да тръгна, за да започна нова глава от живота си, към който по-късно щеше да се присъедини и Бев.

Новата ми съпруга нямаше трудности да си намери добра работа. Получавах хубава заплата и не след дълго си купихме прекрасна къща. Всичко изглежда вървеше прекрасно. Но не след дълго открих, че размишлявам върху големите въпроси на живота. Дали животът е само работа, ядене, сън и още работа, само за да изплатиш кредита, който си изтеглил? Станах отегчен от работата си. Изглежда сякаш пропусках да живея. Въпреки че не го осъзнавах по онова време, всичко, което правех или решавах да правя извън работно време, се нуждаеше от одобрението на баща ми. Уви, 1158 км не бяха достатъчно далеч от дома, за да премахнат нуждата да чувам „Браво, синко“. Разбрах едва много години след това колко тази нужда доминираше живота ми.

Спомням си как веднъж отидох да посетя родителите си през един дълъг уикенд. Бях пътувал обратно до Аделаида няколко пъти с моя винаги надежден Beetle, все през нощта, за да мога да пристигна по време на закуска. В този случай обаче заспах на волана, пътувайки с максимална скорост за малкия VW - 112 км/ч.

Последвалите съдебни доказателства, които успях да събера, за да си обясня какво се случи тогава, разкриха, че поради заспиването ми, двете колела на превозното средство от страната на пътника са излезли от пътя. Тогава съм насочил колата директно към огромно дърво край пътя. Смътно си спомням, че главата

ми беше наведена назад (не забравяйте, че бях заспал), ръцете ми бързо завъртяха волана на четвърт оборот надясно (за да избегна дървото) и след това веднага завъртяха четвърт оборот наляво (за да изправя колата обратно в желаната посока). Силно потресен от това, успях някак си да си възвърна самообладанието и да забавя автомобила до спиране. Тогава излязох от колата си в мрака на нощта с фенер в ръка, за да намеря каквото мога, за да си обясня какво се е случило. За да съм сигурен, че няма да заспя отново, направих няколко спринта нагоре и надолу по магистралата, като през цялото време клатех глава в недоумение за това, което току-що се случи.

Не бях буден, за да наведе глава назад и да завъртя волана, първо насам, после натам. Треперех при осъзнаването, че отново бях близо до смъртта и че отново имах среща с ангел. *Но защо би се занимавал с МЕН, Господи?*

Постепенно младата ми жена стана зряла и един ден ми каза, че иска да се разделим. Беше ѝ писнало от това, че винаги се опитвах да угаждам на баща си във всяко решение, което вземах, относно къщата ми, работата ми и въобще за всичко. Странно, нямаше никакъв опит от моя страна или от страна на жена ми да се помирим. Просто се разбрахме да тръгнем по различни пътища. Горедолу по това време бях помолен да отида в доковете на Уилямстаун и да работя там 6 месеца, за да се запозная по-добре с преустройството на корабите и надграждането на електронното оборудване. По средата на престоя ми там ме извикаха в кабинета на старшия инженер, за да разберат колко съм научил, или в моя случай, не съм научил или запомнил, откакто съм завършил университета. Задаваха

ми въпрос след въпрос и умът ми просто се изпразни. Не мисля, че можех дори да кажа на този човек кой ден от седмицата е, камо ли как да изчисля броя на навивките на проводника, за да генерирам определена стойност на индуктивност, като се има предвид диаметърът и дължината на проводника!!

Моментално се пренесох във времето, когато бягах в тъгъла на училищния двор, за да изплача очите си. *Какво ще каже татко? Не успях на теста!!* Някак успях да изкарам 6-те си месеца и като по чудо ме повишиха в инженер от клас 2, когато се върнах в Канбера! Но както се оказа, това беше повишение, което продължи много кратко.

След като се върнах у дома, за да посетя родителите си една Коледа, получих доста хладен поздрав от баща ми. Мрачното ми преживяване в доковете, въпросът ми за смисъла на живота, раздялата ми със съпругата ми, вечният стремеж да се представям и да угаждам, всичко се обедини, когато една вечер предозирах с пълна шепа хапчета от лекарствата за кръвното налягане на татко. Той приемаше около 12 различни таблетки на ден. Уверих се, че взех няколко от всяка.

Вината, произтичаща от действията ми, в началото беше трудна за понасяне. Видях как сригът ми се отрази и на двамата ми родители. Не може да е лесно да вземете сина си или дъщеря си от болницата, след като им е изпомпван стомахът. Не може да е лесно детето ви да бъде прегледано психиатрично в институция за психично болни. Нито веднъж обаче баща ми не каза за разочарованието си от мен! Това означаваше много за мен. Майка ми беше права. Татко ме обичаше, както повечето бащи обичат децата си. Той просто на моменти изразяваше любовта си по грешните начини!

Отделът, за който работех, любезно ми даде време да се „излекувам“, но никога не се върнах на бюрото си в офиса. В крайна сметка намерих какво да работя в Аделаида, макар и да се движех от работа на работа. Започнах да играя скуош 7 дни в седмицата, което се оказа едновременно благословение и проклятие.

Все още търсейки смисъл и борейки се с пристъпите на депресия, срещнах жена, която през 1985 г. стана втората ми съпруга. Година-две по-късно тя роди нашето единствено дете, красива дъщеря, която днес е практикуващ психолог. Купихме къща в хълмовете на Аделаида с намерението да я реновираме. Трябва да кажа, че между оправянето на къщата и играта на моя скуош животът като цяло ставаше по-приятен.

Ясно си спомням един инцидент, който се случи, когато работех по тавана на нашата кухня. Качвах се по една стълба, „играейки“ с много старото окабеляване, охраняващо кухненската лампа. За съжаление, старият метален тръбопровод, в който се намираше окабеляването, беше ръждясал и с натискането и дърпането ми той се вряза в активния 240 волта проводник. Следващите няколко секунди ми се сториха цяла вечност, защото изведнъж 240 волта нахлуха през тялото ми, минавайки през едната ръка, през гърдите ми и през другата ръка. Тялото ми се сгърчи и ръцете ми, сега стиснати в юмруци, не можеха да пуснат жиците. По провидение бях забравил да завържа металната предпазна верига, която трябваше да се прикрепя към двата крака на стълбата, и с цялото ми разклащане стълбата се срути под мен, осигурявайки ми средство да издърпам окабеляването и да прекъсна веригата. Бих казал, че прекарах следващия половин час на пода, по гръб, с все още треперещи гърди и ръце. Само две

седмици по-късно един мой приятел, с когото играех скуош, умря, докато пробиваше разхлабена ламарина на покрива си. Уби го токов удар.

Любопитно, подобно на случаите, когато тичах към къщи от училищната автобусна спирка, за да гледам Тримата марионетки, започнах да правя същото, след като играх скуош в неделя сутрин, този път, за да гледам телевизионната програма на Робърт Шулър *Часът на силата*. Неговите послания се основаваха на силата на позитивното мислене. По това време жена ми сподели с мен, че Mitsubishi Motors в Аделаида обявяват свободни работни места за инженери по електроника. Първоначалната ми реакция беше отрицателна, но съпругата ми продължи да настоява, че няма какво да губя, като кандидатствам. Със сигурност щеше постави на изпитание позитивното ми мислене! Мога ли да го направя? Това ли беше възможността за този ездач да се качи отново на коня?

И така, в деня на моето интервю не бях ни най-малко нервен, когато ме извикаха пред комисията. В крайна сметка (непрекъснато си напомнях) нямах какво да губя. Просто мисли позитивно. Е, фактът, че в крайна сметка ми предложиха позиция, не беше нищо по-малко от чудо. Блъфирането и положителното поведение могат да помогнат много, помислих си. След този успех дори за кратко си помислих да започна актьорска кариера във второстепенна роля, но това така и не се случи!

След около 5 години брак започнах да подозирам, че жена ми има любовна връзка. По това време работех на смени в компютърния отдел на Mitsubishi и не можех да се справя с нощната работа, заради подозренията си. След време най-лошите ми страхове се потвърдиха.

За съжаление жена ми не се интересуваше от брака ни и затова започнахме бракоразводна процедура. Продадохме дома си, който бяхме построили и който беше завършен само на 80%, с огромна загуба. За втори път товарех колата с вещите си и се чудех какво да правя. Купих си каравана за плажен къмпинг и живях там 2 години, дълбоко депресиран и напуснал работата (в Mitsubishi). Станах доста склонен към самоубийство, чудейки се как ще сложа край на живота си. Спомням си, че също тях много гняв, който се събуждаше всеки път, когато карах дъщеря си обратно при майка ѝ, след като прекарвах уикенда с нея. Беше толкова трудно да правя това. Сърцето ми почти се разбиваше!

Един ден, поредният изпълнен със себеомраза, отчаяние и гняв, бях принуден да коленича и да се моля. Никога не бях правил това. Помолих Бог да ми даде прощаващо сърце към жена ми за всяка роля, която тя изигра за нашия развод. Помолих Бог да отнеме гнева, който тях към нея и да ми прости не само за ролята, която изиграх в разпадането на брака ми, но и за моментите, в които не успях да Го разпозная и да Му благодаря за защитните Му ръце около мен в миналото. Започнах да плача неудържимо, но това бяха сълзи на мир и увереност. Гневът ми към жена ми внезапно беше заменен с мисли за любов и доброта (те остават и до днес). Мислите ми за самоубийство бяха отхвърлени в миналото, отчаянието ми беше заменено с надежда.

След като благодарих на Господ и станах от коленете си, почувствах подтик да отворя малък шкаф точно пред мен на нивото на очите. Когато направих това, намерих Библия, която ми беше дадена от последния ми университетски преподавател като сватбен подарък. Явно бях запазил подаръка, но никога не го бях

чел! Това отбеляза първия ден от моето изучаване на Библията.

За кратко време получавах и четях списание Ясна истина – Хърбърт У. Армстронг – Световна църква на Бога. Реших да проуча тази църква и да видя дали има местно събрание. Научих, че има и така започнах да ходя на богослужение с тях. Проучвах за кръщение в продължение на 12 месеца, след което попитах кога изобщо ще има такова. Казаха ми, че не съм готов да бъда кръстен, така че реших да направя това, което мисля, че мнозина биха направили – спрях да ходя на църква! Въпреки това продължих да чета тяхното списание и да изучавам доктрините им и се убедих, че 7^{ят} ден е библейската събота. Те също така не се примиряваха и с учението за Троицата.

Следващата ми духовна среща включваше мой приятел по скуош. Той ме посети един ден и ме покани в църквата си (неделна петдесятна църква). Наскоро беше станал християнин. Съгласих се да ме заведе една неделя сутрин. По пътя ме попита какво не е наред с очите ми; бяха зачервени и възпалени от постоянното им търкане докато се опитвах да облекча дразненето, причинено от птеригиум (разрастване на розова, месеста тъкан върху конюнктивата) на двете очи. Тези израстъци трябваше да бъдат премахнати хирургически и ми предстоеше да уредя време за това. Не мога да ви кажа много за проповедта, която чух, изнесена онази неделна сутрин, но бях заинтригуван да открия толкова много хора, които идваха при мен и ме питаха дали съм получил Светия Дух и дали говоря на езици.

Същото се случи и следващата седмица, когато моят приятел и аз отново присъствахме. Този път беше отпращане на призив към всеки, който иска да се кръсти, да

се яви отпред. Нервно си проправих път напред и бях надлежно въведен в съблекалнята, където облякох дреха за кръщение. С мен бяха още двама кандидати. Докато чаках реда си, отправих тиха молитва към Господ. Спомням си как Му казах, че не съм сигурен дали съм избрал правилната църква, но че толкова много исках да заявя публично решението си да приема Исус Христос в живота си. Завърших молитвата, като Го попитах дали може по някакъв начин да покаже, че ме е чул. Беше решение да посветя живота си на Христос, а не непременно на тази църква. Когато дойде моят ред, ясно си спомням, че бях напълно потопен в басейна и когато ми помогнаха да се изправя, веднага исках да изчистя водата от очите си. Поколебах се, защото не исках да ги докосвам когато са така зачервени и възпалени. Но чакай. Усещах ги някак различно. Премигнах веднъж и после отново. Вече не ме боляха. Дразненето и на двете очи беше изчезнало. Очите ми бяха излекувани!

Никога повече не посетих тази църква. Напразните опити на старейшината след моето кръщение да ме научи на изкуството да говоря на езици определено имаха нещо общо с това! Колкото и зелен да бях като християнин, знаех, че това не е според писанията. След време ставах все по-убеден в истината за съботния ден и реших да се откажа от съботния си скуош. Въпреки че живеех и дишах скуош, особено в събота, това решение беше по-лесно, отколкото си мислех, че ще бъде. Не само това, ако не можех или не исках да играя в събота, можех напълно да се откажа от спорта! Богът на спорта трябваше да изтърпи обиден удар в деня, когато събрах всичките си медали и трофеи, които бях натрупал през годините, и ги хвърлих в кошчето. Търсих корона, която няма да избледнее!

Търсенето на църква продължи. Защо не се консултирам с Жълтите страници (телефонния указател), помислих си аз. А - англиканска. Б - баптистка. Не. И така продължих, докато не видях С, адвентисти от Седмия ден. Ммм, Седмия ден. Това звучи добре. Може да е някаква секта, но трябва да започна отнякъде! Никога няма да забравя изненадата (и шока) в гласа на пастора, когато позвъних на номера, посочен в телефонния указател. Той не можеше да повярва, когато му споделих, че искам адреса на неговата църква, за да мога да присъствам следващата събота. Вероятно съм спестил на Конференцията няколко хиляди лично доставени листовки!

Започнах да посещавам най-близката църква на адвентистите от Седмия ден с дъщеря си. Бях приет за член на основа изповедта на вярата ми. Дъщеря ми беше кръстена, когато беше на 12 (но, за съжаление, вече не е във вярата).

През 1996 г. се ожених отново (номер три, ако броите). Молех се дълго да намеря богобоязлива жена!

През 1998 г. се срещнахме с Джонатан Грей, библейски археолог и писател, и той ни помоли да работим с него в неговото служение. Това правихме в продължение на около 8 години, през което време стигнахме до разбиране за Отец и Неговия Син, чрез презентациите на хора като пастор Дейвид Клейтън, пастор Алън Стъмп, Фред Алабак и други.

През 2000 г. отидох в Близкия изток, за да проверя, до колкото можех, истинността на откритията на Ноевия ковчег, преминаването на Червено море, гробницата на Исус и Содом и Гомор. Мога да оценя противоречията, които все още заобикалят откритието на Ковчег на завета, но само времето ще покаже, по един или

друг начин, каква е истината.

Горе-долу по това време и с натоварено сърце аз оттеглих членството си от църквата на адвентистите. Поглеждайки назад, виждам, че това със сигурност не е бил най-мъдрият избор, но съпругата ми и аз открихме, че е трудно да пренебрегнем понижаването на стандартите по отношение на поклонението, облеклото и здравната реформа, както и проповядването на идеята, че ще продължим да грешим, докато Исус дойде. Християнското ни преживяване бе свързано със страдание. О, колко лесно е да започнеш да осъждаш другите! Въпреки всичко, така започна нашата малка Домашна църква.

През 2005 г. отидох сам в Кения, за да проуча дали финансовата помощ, която е изпратена там, е получена от определения получател. Джонатан беше отишъл там няколко години по-рано, за да сподели откритията си и сега имаше много пастори и проповедници, които молеха за финансова помощ. Вярно е, че бях стигнал до разбирането на истината за Отец и Сина, но отидох (уж с разбирането), че не съм призван да проповядвам или поучавам. Моят домакин от Кения имаше други идеи, когато пристигнах; всичко, което направих, беше да проповядвам прекрасната истина за нашия небесен Отец и Неговия единороден, буквален Син! Беше такова благословение да имам пленена публика навсякъде, където моят домакин ме завеждаше. Едва когато се върнах у дома в Австралия, научих, че съпругата на Джонатан, Джоузефин, е дошла да чуе, че проповядвам за Божеството. Да кажем, че през последните 15 години не съм ѝ бил най-близък приятел.

Същите тези 15 години, въпреки че загубих много приятели в Църквата, бяха най-възнаграждаващи-

те в живота ми. Истините за Отец и Сина, Каналът на благословието, Главата и подчинението, Заветите, Постановленията и Съдбите, Празничните дни, Характерът на Бог, всички те се съчетават прекрасно! Що се отнася до характера на Бога, научих толкова много от хора като Фред Райт, Греъм Максуел, Грег Бойд, Тимъти Дженингс, Робърт Уиланд и разбира се пастор Ейдриън Ибънс. Триединството, празниците и Божия характер бяха теми, които бях изучавал, преди да попадна на уебсайта на пастор Ейдриън, Maranathamedia.com (на бълг. Maranathamedia.bg). Въпреки това научих толкова много от този скъп човек, че понякога главата ми се замайва! На жена ми сигурно ѝ е омръзнало да викам, когато слушаме презентациите на пастор Ейдриън, „Проповядвай, братко!“ Радвам се да знам, че той не се уморява всеки път, когато му изпращам едни и същи три думи!

Възхвалявам нашия небесен Отец за духовното прозрение и разбиране на Писанието, което той е дал на пастор Ейдриън. Той е автор на много книги, всички от които съм чел ненаситно и те са ме благословили много. Например, книгата му „Завръщането на Илия“ ми разкри колко много мисленето, основано на представяне, може да изкриви правилното разбиране на библейската доктрина. Помогна ми това, че Божията любов е неизменна и завинаги чиста към нас; не това, което трябва да правим или да не правим, „печели“ Божието благоволение:

„Така казва Господ : Да не се хвали мъдрият с мъдростта си, нито силният да се хвали с мощта си, нито богатият да се хвали с богатството си: Но нека този, който се хвали, се хвали с това, че ме разбира и ме познава, че аз съм Господ , който упражнявам милост,

правосъдие и правда на земята; защото в тези неща се наслаждавам, казва Господ . Йеремия 9:23, 24

По-голямата част от живота си съм придобивал стойност въз основа на представянето! Колко скъпоценно и освобождаващо е да знам, че не става дума за моите дела или липса на такива, а по-скоро за това, че приемам Божията покана да имам връзка с Него и Неговия единороден Син!

Друга книга, *Божественият модел*, илюстрира прекрасно как Бог възнамерява цялото творение, включително човека, да следва божествен модел на източник и канал. Хората с власт са в състояние да благославят онези, които им се подчиняват, но за съжаление в този модерен свят подчинението се смята за слабост. Но когато видим Исус в съвършено подчинение на Своя Отец, осъзнаваме, че това е пълната сила! Разбира се, не говоря за ситуации, в които се злоупотребява с властта.

Agape е още една от книгите на пастор Ейдриън, която до голяма степен ми помага да разбера по-добре много от трудните пасажии в Стария завет, в смисъл, че ни е трудно да приемем Бог, който заповядва смъртта на мъже, жени и деца като любящ и милостив Бог. Фред Райт, друг адвентист от седмия ден, беше човекът, който преди около 20 години за пръв път привлече вниманието ми по отношение на вестта за Божия характер, но той открито призна, че много писания в Стария завет са извън неговото ниво на разбиране, за да се примирят с картината на нежния, кротък и мек Исус, която се намира в Новия завет.

Последната книга на пастор Ейдриън, която искам да отбележа (толкова са много!) е *„Моят Любим“*. Може би просто ще цитирам последния абзац от тази книга,

за да предам какви благословения станаха мои, когато отместих погледа си от МЕН и МОИТЕ поведения и пропуски към Исус Христос, Авторът и Завършителят на вярата:

„И така, в Исус Христос моята радост е пълна. Когато гледам моя могъщ Принц и Го виждам облечен в любовта агапе на Неговия Баща, съм обзет от наслада. Намерих почивка за душата си и наистина разбрах, че Неговото иго и Неговото бреме са леки.“ (*Моят любим, стр. 138*)

НЯКОЛКО ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Преди да те оставя, скъпи читателю, с цитати от Библията и вдъхновените писания на сестра Уайт, които са ми повлияли по време на моето пътуване, ще споделя някои мисли, докато размишлявам върху живота си като цяло.

Въпреки че много години от живота ми бяха прекарани в дълбините на депресията, аз се смятам за благословен човек. Да, имаше моменти, в които се чудех дали пистолет, влак или хапчета ще бъде избраният метод за прекратяване на всичко. Аз със сигурност не се смятам за могъщ, мъдър или богат, така че не мога да се похваля с това, но се хваля с разбирането и познаването на моя небесен Баща и Неговия Син достатъчно, за да знам, че Те не ме съдят или осъждат за моите провали в живота.

Като се има предвид тази реалност, все още имам белези от миналото. Например, все още намирам за плашещо да се моля на обществено място. Винаги, когато съм в групова обстановка, се поддавам на самоанализ.

Рядко ходя на джогинг само за да се насладя на изживяването – не мога да устоя на изкушението да победея предишната си склонност към надпревара в разстоянието. Трябва да призная, че всичко е основано на производителност! Все още съм склонен към депресия от време на време, въпреки че успявам до известна степен да я маскирам.

Въпреки това се радвам, че все още съм жив в този момент от земната история. Искам, чрез Божията благодат, да позволя на Духа на Христос да „работи в мен, както да искам, така и да върша това, което е по Неговото благоволение“, за да мога да бъда съпруг, баща а също и ученик на Исус, какъвто Той иска да бъда. „ТОВА ще бъде слава за мен!“

.....

„Събранията на църквата... са определени от Бога възможности за даване на ранен и късен дъжд.“
— Ривю енд Херълд, 1897 г., стр 3, Параграф 2

„Заключителните думи на Малахия са пророчество относно делото, което трябва да бъде извършено в подготовката за... второто пришествие на Христос. Това пророчество е въведено с признанието: „Помнете закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил с наредбите и съдбите.“ — Южен страж 21-ви март, 1905 г.

„В тези последни дни има призив от небето, който ви кани да спазвате постановленията и съдбите на Господа.“ — Знамения на времето, 3-ти февруари, 1888 г.

„Христос даде на Моисей религиозни предписа-

ния, които трябваше да управляват всекидневния живот. Тези закони трябваше изрично да пазят 10-те заповеди. Те не бяха сянкави предобрази, които да изчезнат със смъртта на Христос. Те бяха задължителни за човека във всяка епоха, докато трае времето. Тези заповеди бяха наложени от силата на моралния закон и ясно и определено обясняваха този закон. — Ривю енд Херълд, 6-ти май, 1875 г.

„Второзаконие 4:8. Колко хора подминават тези думи на Моисей като безсмислени и продължават да отправят укори и подигравки към божествените институции. Колко потъпкват божествения закон, праведните присъди и постановления, които са били поверени на Божия древен народ?“ — Знамения на времето, 1887 г., 25-ти август

„Нека всички, които могат, присъстват на тези годишни събирания. Бог изисква това не по-малко от Своя народ в тези последни дни. Елате братя и сестри на тези **свещени** събирания, за да намерите Исус. Той ще дойде на празника. Той ще присъства и ще направи за вас това, което най-много трябва да имате... тези срещи са важни. — Свидетелства към църквата, том 2, стр. 573-576

„В древността Господ инструктира Неговите хора да се събират 3 пъти в годината за поклонение пред Него... В дните на Христос тези празници бяха посещавани от огромни множества... Господ видя, че тези събирания бяха необходими за духовния живот на Неговия народ. Ако децата на Израел се нуждаеха от ползата на тези свети благословения, колко повече имаме нужда ние от тях в тези последни дни на опасност и кон-

фликт.” — Свидетелства към църквата, том 6, стр. 39, 40

„Великият Създател събра небесното множество, за да може в присъствието на всички ангели да отдаде специална почит на Своя Син... След това Отец извести, че е постановено от самия Него, Христос, Неговият Син, да бъде равен на Него.” — Духът на пророчеството, том 1, стр. 17

„Суверенът на вселената не беше сам в Своето дело на благодаяние. Той имаше сътрудник, съработник... Христос, Словото, Единородният на Бога беше едно с вечния Отец – едно по природа, характер, цел, единственото Съществуване във вселената, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Божеството.” — Патриарси и пророци, стр. 34

Но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние в Него; и един Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него. — 1 Коринтяни 8:6

А това е вечен живот, да познаят Тебе, единствения истинен Бог, и Исуса Христа, когото си изпратил. — Йоан 17:3

„Ние искаме Светия Дух, който е Исус Христос. Ако общуваме с Бог, ще имаме сила, благодат и ефективност”. — Писмо 66, 1894 г.

И тъй като вие сте негови синове, Бог изпрати духа на Своя Син в сърцата ви, който вика Авва Отче. — Галатяни 4:6

„Познанието за Бог е основата на всяко истинско образование и на всяко истинско служение. Това е

единствената истинска защита срещу изкушението. Само това може да ни направи като Бога по характер.“ — По стъпките на великия Лекар, стр. 409

„Законът е коренът. Евангелието е благоухаещият цвят и плодът, който той дава.“ — Притчи Христови, стр. 128

„Почти, но не напълно спасен означава да бъдеш не почти, а напълно изгубен.“ — Притчи Христови, стр. 118

„Този, който няма достатъчно вяра в Христос, за да вярва, че Той може да го предпази от грях, няма вярата, която ще му осигури достъп до Божието царство.“ — Писмо 21, 19-ти декември, 1897 г.

„Когато достигнем стандарта, който Господ би искал да достигнем, светските хора ще гледат на Църквата на адвентистите от седмия ден като на странни, единствени, праволинейни екстремисти. — Ривю енд Херълд, 9-ти януари, 1894 г.

„Светостта е в обсега на всички, които достигат до нея чрез вяра.“ — Ръкопис 113, 1902 г.

„Истински обърнатият човек няма склонност да мисли или да говори за грешките на другите.“ — Ривю енд Херълд, 24-ти ноември, 1904 г.

„Тъмнината на погрешното разбиране за Бог е това, което покрива света. Хората губят знанието си за Неговия характер. Бил е погрешно разбран и тълкуван. По това време трябва да бъде провъзгласена вест от Бога, вест, просветляваща в своето влияние и спасителна в своята сила. Неговият характер трябва да бъде извес-

тен. В тъмнината на този свят трябва да бъде пръсната светлината за Неговата слава, светлината на Неговата доброта, милост и истина... последните лъчи на милостивата светлина, последната вест на милост, която трябва да бъде дадена на света, е откровение за Неговия характер на любов.” — Притчи Христови, стр. 415

„Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърди, че служи като гласа и силата на Бога, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са безупречни. Тук идва неговата безмилостна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отворотителен за Бога. — Триумфиращият Христос, стр. 11, Параграф 4

„Онези, които биха гледали тази слава, ще бъдат привлечени към това да обичат Исус и да обичат Отец, когото той представлява. Христос въздигна характера на Бог, като му приписа похвалата и му отдаде заслугата за **цялата цел на собствената си мисия на земята – да поправи хората чрез откровението за Бога.** В Христос бяха изложени пред хората бащината благодат и несравнимите съвършенства на Отца. В молитвата точно преди разгъването си той заявява: „Изявих Твоето име“. „Аз те прославих на земята; Свърших делото, което ми възложи да върша. **Когато целта на неговата мисия беше постигната – разкриването на Бога пред света, - Божият Син обяви, че делото му е завършено и че характерът на Отец е изявен на хората.**

— Знамения на времето, 20 януари 1890 г., Параграф 9

„Но като оставим всички по-малки представления, ние виждаме Бог в Исус. Гледайки към Исус, виждаме, че славата на нашия Бог е да дава. „Аз не върша нищо от Себе Си“, казва Христос; „живият Отец Ме изпрати и Аз живея чрез Отца.“ „Не търся Моята слава“, а славата на Онзи, Който Ме е изпратил. Йоан 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. В тези думи е изложен великият принцип, който е законът на живота за Вселената. Всичко, което Христос получи от Бога, Той го взе, за да дава. Така в небесните дворове, в Неговото служение за всички сътворени същества: чрез възлюбения Син животът на Отца протича към всички; чрез Сина се връща, под формата на хваление и радостно служене, прилив от любов към великия Източник на всичко. И по този начин чрез Христос веригата на благоденствието е завършена, представяйки характера на великия Дарител, закона на живота.“ — Копнежът на вековете, стр. 21, Параграф 2

„Божията любов е изразена в Неговата справедливост не по-малко, отколкото в Неговата милост. Справедливостта е основата на Неговия престол и плодът на Неговата любов. Целта на Сатана беше да отдели милостта от истината и справедливостта. Той се опитваше да докаже, че праведността на Божия закон е враг на мира. Но Христос показва, че в Божия план те са неразривно свързани; и едното не може да съществува без другото. „Милостта и истината се срещат заедно; правда и мир се целунаха“. Псалм 85:10. Чрез Своя живот и Своята смърт Христос доказа, че Божията справедливост не унищожа-

ва Неговата милост, но че грехът може да бъде простен и че законът е праведен и може да се спазва съвършено. Обвиненията на Сатана бяха опровергани. Бог беше дал на човека безпогрешно доказателство за Своята любов.” — *Копнежът на вековете*, стр. 762, Параграф 4

От проповед 20 на А. Т. Джоунс, 1893 г.: „Съботата е знак за това какво е Христос за вярващия, ще знае ли вярващият напълно какво е съботата, докато не разбере напълно какво е Христос? И така, когато познаването на Бога в Исус Христос е погълнало целия ум, тогава и съботата ще бъде позната напълно на самия ум.” ТАКА ЩЕ БЪДЕ ОБЯВЕНА ПО-ПЪЛНО!

„Но виждаме, че небесният Бог понякога възлага на хората да учат това, което се счита за противоречащо на установените доктрини. Тъй като тези, които някога са били пазители на истината, станаха неверни на своето свято призвание, Господ избра други, които ще получат ярките лъчи на Слънцето на правдата и ще защитават истини, които не са в съответствие с идеите на религиозните водачи.” — *Писмо 38*, 1896 г.

„Но тъй като умовете на хората стават тесни, те си мислят, че знаят всичко, и залагат едно след друго на идеи от истината, за които имат само бегла представа. Те затварят умовете си, сякаш няма какво повече да учат и ако Господ се опита да ги води, те няма да се заемат с увеличената светлина. Те се придържат към мястото, където си мислят, че виждат искрица светлина, когато то е само една брънка в живата верига от

истини и обещания за изучаване. Те знаят много малко за това какво означава да следваш стъпките на Христос.” — Издание на ръкописи, том 16, стр. 123, Параграф 2

„Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело да хвърли славата на човека в пръстта и да направи за него това, което не е по силите му да направи за себе си. Когато хората видят собственото си нищожество, те са готови да бъдат облечени в правдата на Христос.” — Вярата чрез която живея, стр. 111, Параграф 2

Така казва Господ: Да не се хвали мъдрият с мъдростта си, нито силният да се хвали със своята мощ, да не се хвали богатият с богатството си; Господ, Който упражнявам милост, правосъдие и правда на земята; защото тези неща са Ми угодни, казва Господ . — Йеремия 9:23-24

И човекът каза: Жената, която ми даде да бъда с мен, тя ми даде от дървото и аз ядох. — Битие 3:12

Във всичките им скръби Той беше наскърбен и ангелът на присъствието Му ги спаси; в любовта Си и в милостта Си ги изкупи; взе ги и ги носеше през всичките дни на древността. — Исаия 63:9

И ето глас от небето, който казваше: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение. — Матей 3:17

Защото Отец не съди никого, а е поверил целия съд на Сина. — Йоан 5:22

Затова им дадох и наредби, които не бяха добри, и присъди, чрез които нямаше да живеят. — Езекиил 20:25

И не се съобразявайте с този свят, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да можете да познаете каква е тази добра, угодна и съвършена Божия воля. — Римляни 12:2

.....

Предложени четива от Fatheroflove-bulgaria.com

Кръст проучен и кръст срещнат

Защо беше необходим кръстът и кой го изискваше? Защо Кръстът е необходим за нашето спасение? Дали Божият гняв е удовлетворен от смъртта на Неговия Син? Какво е Божията справедливост и различна ли е тя от нашата? Защо Исус сравнява Себе Си с бронзова змия на прът? Какво ни казва Израелевото светилище за кръста?

Идентичностни войни

Милиони хора се борят с депресия всеки ден. Мотивацията да продължиш става все по-трудна и мнозина търсят изход. Няма нищо, което да замени това силно преживяване да ти кажат, че си обичан от някой, когото уважаваш и на когото се възхищаваш. Нашият небесен Отец иска да ни казва това всеки ден, но Сатана е заслепил мнозина по света да търсят стойност на други места и да станат глухи за това прекрасно благословение на Отец – че вие сте негово любимо дете.

Действията на нашия нежен Бог

Действията на нашия нежен Бог представят убедителни доказателства от Библията, които реабилитират Бога от обвиненията, че е безразличен, осъдителен, контролиращ, несправедлив, злонравен и насилник. Книгата показва, че, правилно разбрана, цялата Библия е в хармония с твърдение, че Бог е любов (1 Йоаново 4:8).

ПЪТЯТ НАГОРЕ

Свидетелството на нашия скъп старейшина Глен Купман е живо доказателство, че макар да не сме мислили за Бог, Той винаги е мислил за нас, водейки ни нежно по пътя към мъдростта. Много окуражаващ е разказът на Глен за това как Бог по чудо го е спасил при един случай и го излекувал при друг!

Бащата на Глен наистина искал синът му да отговаря на стандартите на този свят, използвайки „твърда любов“, за да накара Глен да постигне успех в живота. Но както всички знаем, опитът да се получи стойност чрез постижение е надпревара, която никога не свършва. Бог ще покаже на Глен, Той не очаква това от Своите деца. Чрез нежността на нашия Баща и живия пример на Неговия единороден Син Исус, Глен ще да намери мира и почивката, които всички ние желаем, и най-прекрасното, ще види това, което е добро и чисто в любовта на Неговите родители, на които е посветено това свидетелство.

